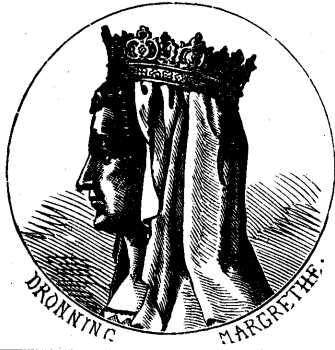

Kvinden og Samfundet

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr. 50.

Kontor: Nørregade 33, St.

11. December 1900.

Udgaar hver Tirsdag.

16. Aarg.

Koster 50 Øre + Postpenge Kvartalet. Enkelte Numre 5 Øre.

Mary Steen,

Kongel. Hoffotograf.

Amagertorv 4, 3.

Annoncer

til „Kvinden og Samfundet“
bedes sendt under Adresse:
Ekspeditionen, Nørregade 33.

**Klager over Uregelmæssig-
hed i Forsendelsen bedes stil-
let skriftligt til Postvæsenet
— hjælper dette ikke, da til
Bladets Kontor.**

„Det svage Køn.“

Saaledes lyder Titlen paa en ny Bog af Gustav Wied. Man venter selvfølgelig i Bogen at finde Kvindens aandelige Fysiognomi, set med Forfs. Øjne — eller Briller, og med en vis Resignation forbereder man sig da paa at faa serveret et Opkog af det gamle, til Brug i Romanerne, autoriserede Galimathias om Kvinderne, opspædt med nydtænkte mer eller mindre geniale Meningsløsheder.

Hvad man imidlertid ikke er forberedt paa, er i Bogen at finde skildret en Samling Flaner, der overgaa hverandre i Forvorpenhed, men ikke én eneste hæderlig Kvinde. Dette er — i Betragtning af Titlen — ikke retfærdigt. Man tænke sig — nej man kan netop ikke tænke sig, at nogen kunde behandle en Nation saaledes i Litteraturen, som Hr. Wied her behandler Kvinderne. Det er just ikke nogen fin Opmærksomhed overfor Fru Schandorph at tilegne hende i Forening med hendes Mand en saadan Bog under en saadan Titel.

En Undskyldning har Hr. Wied paa rede Haand, at Bogens mandlige Figurer ikke i væsentlig Grad er favoriserede paa Kvindernes Bekostning. Just des mindre berettiget bliver han da til ved den famøse Titel at trykke Skændselens Stempel paa det ene Køn, naar begge forekommer ham lige bestialske.

Dersom Hr. Wied har mere saadant litterært Jack-the-Ripper-Arbejde at udføre, maa jeg i det svage Køn Navn indstændigt bede ham om at vælge en mindre misvisende Titel, f. Eks. „Skamløse Kvinder“. Navnet vil da svare til Indholdet, og ingen bliver forurettet af det første, ingen skuffet af det sidste.

Emmy Thulstrups Juleudstilling af Marcipaner og Konfekter er aabnet.

**Tandlæge
Fru Tofte-Siesbye,
Amagertorv 31.**

Hvad de skildrede Kvindeskikkelser angaar, da er der for de tre første, saakaldte Satyrspils Vedkommende ingen Tvivl mulig om, at de eksisterer; der er den af Lediggang ødelagte Adelsfrue, det lunefulde, forkælede og forvante Rigmandsbarn og Demimonde-Butiksfrøkenen. Fremstillingen er her saa sanddru, at man erindrer at have set dem alle glimtvis, et Træk her, et hist, uden at have gjort sig Rede for, hvad og hvem man saa. For det fjerde Spils Vedkommende nærer jeg derimod Tvivl; sikkert er det, at ingen kan være mindre typisk for en dansk Bondepige, end denne Ane Marie.

Efterhaanden som man skrider frem i Læsningens slibrige Uføre, griber man af en mere og mere overvældende Forbavselse over, at Forf. har orket at kredse saa vedholdende, saa snævert om hint det evindelige Midtpunkt for de simpleste Varieteers flove Viser og Vitser. Et Replikskifte i Bogen antyder Forklaringen:

Georg: „Du holder jo ogsaa selv meget af Fru Laurvik!“

Benjamin: „Holder af . . . ? Holder af . . . ? Jeg „holder ogsaa af“ at gaa i zoologisk Have.“ — Det maa altsaa mere Gustav Wied at se Folk gaa omkring i Menneskeklæder og ugenert te sig som Dyr. Man mindes uvilkaarlig Schandorphs Udbrud i „Unge Dage“.

„O, I Menageriets Dyr, som nu til Lirekassens Lyd paa Bagben springe. I skal ej mer forbitre mig min Hu, min Fløjte skal jer snart til Krumspring tynde.“

Jeg hader alle Slags dresserte Dyr, hvad for Slags Kunster end de kunne lave, om de kan kro sig med en Rektormave, hvad eller gaa i præsteligt Postyr og brøle op i Kraft af Naadens Gave i Helligdommen som en Himmeltyr, om de som store Virtuoser bænke sig i Lænestole om Salonens Bord og la'er de værste Børster, man kan tænke sig, opfostre dem med ferske Smigerord.“

**Tandtekniker
Julie Detlefsen,
Frederiksborggade 41, I.**

Jeg beder Læseren lægge Mærke til den afgjørende Forskel mellem det Schandorphske Menageri og den Wiedske zoologiske Have: medens Schandorph har sin store Morskab af at iagttage hvor pudsigt de kunstigt til lærte Fagter giver Mennesker Lighed med dresserede Dyr, er det Wieds Fryd at afklæde den naturlige Dyrskhed hos Menneskene ethvert skjulende Klædebon og skubbe den nogen frem paa Scenen. Wied staar meget isoleret, hans Morskab er særegen for ham alene. Folk, der have let hjærteligt ad de Schandorphske Forestillinger, staa ilde berørte og nedtrykte foran de Wiedske Udstillingsbure. — Hvor mange findes der vel, som kunne fatte den „himmelrevnende Komik“ i, at en Pige paa en Gang har levet med tre Brødre? — Det er hæsligt, og kun hæsligt, uden fjerneste Anstrøg af Komik.

Der er mange, der med Tilfredsstillelse saa, at saadanne Bøger blev forbudte. Hvad kunde det dog gavne, saa længe det Liv, de skildrer, lever videre rundt om os, uden at vi gjør det mindste for at rense ud og skaffe frisk Luft — bare holder vort parfumerede Lommeværk for Næsen, saa snart det kommer os paa nært Hold. Vi Kvinder, som til Dels har Opdragelsen i vor Haand, maa en Gang vaagne og se vort grufulde Ansvar lige i Øjnene. En Gang maa vi forstaa, at Udviklingen kræver intet mindre af os, end at vi skulle opdrage en ny og sundere Slægt. — Her er en Opgave, paa hvilken vi kunne prøve os selv, om vi er Menneskerettighederne værd eller ej: Mændene synke dybere og dybere i det Uføre, de selv har sammenæltet — er Kvinderne i Stand til at lægge den Bro, paa hvilken den unge Slægt kan gaa tørskoet ovet?

Aarhus, d. 25. Novbr. 1900.

Mariane Nielsen.

Toni Christensen
Hjemmelavet Konfekt.
Spise- og Kogechokolade,
Kakao m. m.
Lykkesholms Alle 1 A, St.
Telefon 18311.
Varerne bringes overalt.

Børnene.

„Hvorfra og hvorledes kommer smaa Børn til Verden?“

Spørgsmaalet om at meddele Børn Oplysning om Smaabørns Tilblivelse interesserer mig. Jeg har altid fundet det sørgeligt, at utilladelig løs og overfladisk Opfattelse overvejende gør sig gældende af det, der oprindeligt er den dejligste Gudstanke: Mandens og Kvindens Kønforening. Intet af det, der er stort og betydningsfuldt for Menneskene, er dog saaledes fornedret og misbragt og har ført til saa megen Fordærvelse, som Evnen Gud har givet Menneskene til Selvforsørgning.

Børnenes Opfattelse af Smaabørns Fremkomst er en Del af Kønsoptattelsen, og naar de faar en naturlig og sandfærdig Forklaring deraf, vil det senere, naar de bliver voksne, give dem sand Forstaaelse af Kønforholdet og et kønt og alvorligt Syn derpaa.

Det er et stort Fremskridt, at man i vor Tid kan nævne alt med sit rette Navn. Forhen maatte dannede Kvinder anstille sig ganske uvildende og lukke Øjnene for Usædeligheden, som hærgede Samfundet. Endnu først i Firsene kaldte Dr. Hornemann de Kvinder uanstændige, der tilligemed Mænd stiftede Foreningen mod Lovbeskyttelse af Usædeligheden.

Det maa være rigtigt at drøfte Sagen, for at de unge Mødre kan have noget bestemt at holde sig til. Thi i Reglen har de ikke Erfaring eller Modenhed nok til at tage Bestemmelse, medens Børnene vokser op.

A. A. beder „Kvinden og Samfundet“s Læsere om at række en hjælpende Haand, og jeg vil gerne meddele, hvorledes jeg har tænkt mig, at man kunde give Børn en Virkelighedsskildring af Smaabørns Tilbliven. Alderen, hvori Børnene kan modtage en saadan Oplysning, maa bero paa Forældrenes Skøn over Barnets Udvikling og Modtagelighed, som er meget forskellig.

Jeg vilde sige omtrent paa følgende Maade:

Vorherre har indrettet Naturen saaledes, at alt, hvad der vokser op af Jorden og bliver stort og fuldmø-